

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613559040/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

køter.« (Her løi jeg rigtignok, thi det var en Bondekøter). — »Vist er hun en Bondekøter,« sagde han, »ligesaa vist, som Jeres Toldbetient« (han meente dig, Iwan), »er en Slyngel, en Bedrager, en Kieltring og en nederdrægtig Gavtyv,« — »Nei, saa vist er det dog ikke,« svarede jeg. — »Hør,« sagde han, »det er just for Iwans Skyld, at jeg kommer, thi jeg mener, at han nu snart vil tage Told af Maanlyset og af de Skyer, hvori jeg svøber mig i de vaade Nætter.« — »Ja dertil er han vel i Stand,« svarede jeg. — »Just derfor kommer jeg, og vil spørge dig, om du ikke skulde have Sind til at slaae ham ihjel, naar du saae din Leilighed.« — »Jeg tør ikke,« svarede jeg, »for han er jo ansat af Keiseren.« — »Han bedrager Keiseren, ligesaavel som Eder, og slipper kun den igiennem, der betaler ham godt, det seer jeg fast hver Nat.« — »Ja Villien er god,« sagde jeg, »men det gaaer ikke an, thi han er en Moskovit, og de Karle hænge sammen, som Borrer.« — »Nu saa lov mig i det ringeste, at han aldrig skal sidde med i noget Lag, hvor du er tilstede,« sagde han. — »Det lover jeg med Haand og Mund,« svarede jeg. — »Et Ord et Ord, og en Mand en Mand,« sagde han, »farvell!« — Dermed skød han sig op i Luften igien, og tyssede paa sin Hund, og jeg kunde endnu længe høre den giøse, men sagttere og sagttere, og til sidst hørte jeg den ikke mere. Da jeg nu saac op, var Maanen ikke større at see til, end en maadelig Tallerken, men dog fornem jeg endnu, hvordan Manden deroppe nikkede ned, og gjorde Tegn, at jeg skulde holde, hvad jeg havde lovet, og det kan jeg end fornemme den Dag i Dag, hvergang jeg længe stirrer paa den. Derfor seer du, Iwan, at jeg nu, hvis Obersten og det andet høie Herskab ikke har Noget derimod, ikke kan Andet, end sætte dig udenfor.«

De sidste Ord af denne Fortælling vakte en høj